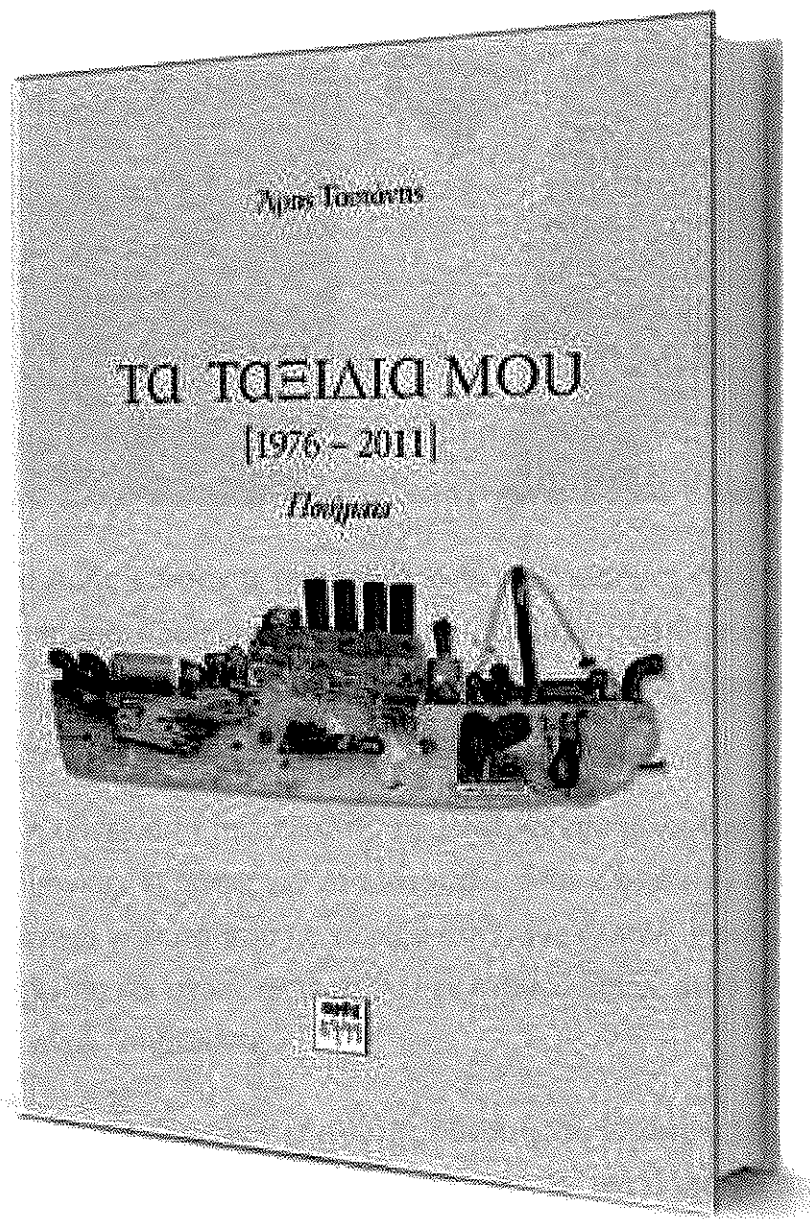

Άρης Ταστάνης: Ποίηση μιας ελευθερίας απεριόριστης

Κακουριώτης Σ.

Ημερομηνία δημοσίευσης: 11/03/2012

Τριάντα πέντε χρόνια παρουσίας στα ελληνικά γράμματα συμπληρώνει φέτος ο Άρης Ταστάνης, τριάντα πέντε χρόνια ταξίδια στον κόσμο της ποίησης, εκεί όπου ελεύθερος μπορεί να συνυπάρχει δημιουργικά και ισότιμα σε μια πολιτεία που δεν φοβάται τη διαφορετικότητα.

Γιατί ο Άρης Ταστάνης μπορεί να είναι ένας ισότιμος πολίτης στην επικράτεια της ποίησης, όμως στην πολιτεία του κόσμου τούτου γνωρίζει πολύ καλά ότι δεν θα έχει τις ίδιες ευκαιρίες και τα ίδια δικαιώματα, όπως και τόσο άλλοι πολίτες με αναπηρία σαν κι αυτόν.

Αυτή η συνείδηση της ανισότητας μετατρέπεται μέσα του σε δύναμη δημιουργίας: «Γράφω για να πιστοποιώ στον εαυτό μου αδιάκοπα ότι δεν φταίω εγώ γι' αυτό που με χωρίζει από τους άλλους. Γράφω για να διαμηνύσω και στους άλλους ότι δεν ευθύνονται γι' αυτό που τους χωρίζει από μένα», σημειώνει.

Απόδειξη της δημιουργικής αυτής δύναμης τα δεκατρία βιβλία, ποιητικά κατά κύριο λόγο, που έχει δώσει μέχρι στιγμής, με τελευταίο *Τα ταξίδια μου (1976-2011)*, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΚΨΜ και περιλαμβάνει μια συναγωγή ποιημάτων που εκτείνονται σε αυτήν την γόνιμη τριακονταπενταετία.

Ο Άρης Ταστάνης δεν κρύβεται, δεν αρνείται τη διαφορετικότητα, όσο κι αν γνωρίζει πόσο πολύ αυτή του κοστίζει. Μέσα από την ποίησή του προσπαθεί

να ξεφύγει από την εσωτερική του μοναξιά, να απλώσει, να ανοίξει, να πετάξει: «Λαχταρούμε: / Με ανοιχτό πουκάμισο να βαδίζουμε λεωφόρους / που οργισμένες κυματίζουν οι μαυροκόκκινες σημαίες / Λαχταρούμε: / Τα χνάρια μας στην παραλία με ηλιοβασίλεμα / άνεμος θαλασσινός να τα σαβανώσει...» («Οι λαχτάρεις των παραλύτων»).

Γεννημένος το 1953 στα Παράκοιλα της Λέσβου, η οποία είναι αρρήτως διαρκώς παρούσα, σαν φως, χρώμα, ήχος και μυρουδιά, στην ποίησή του, αποτελεί σήμερα τον σημαντικότερο λογοτέχνη με αναπηρία στην Ελλάδα. Ενταγμένος από τα μικράτα του στην Αριστερά, στη Νεολαία Λαμπράκη πρώτα και στον Ρήγα έπειτα, στα 22 του χρόνια καθηλώθηκε από μυϊκή δυστροφία των άκρων στο αναπηρικό καρότσι. Αναζήτησε τον δρόμο για μια αξιοπρεπή διαβίωση, όπως λέει ο ίδιος, στην ποίηση. Έγινε μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών αλλά δεν σταμάτησε ποτέ και την κοινωνική του δράση, είτε μέσα από την Παρέμβαση Αναπήρων Πολιτών είτε τη Διεθνή Αμνηστία κ.ά.

Με την ευκαιρία της έκδοσης των *Ταξιδιών*, φίλοι της ποίησής του αλλά και φίλοι από τον χώρο της Αριστεράς και των κοινωνικών αγώνων διοργάνωσαν την προηγούμενη Κυριακή εκδήλωση προκειμένου να τον τιμήσουν, στο Θέατρο «Μίκης Θεοδωράκης», στην Αργυρούπολη. Μπροστά σε ένα πολυπληθές και συγκινημένο ακροατήριο μίλησε για την ποίησή του η Νάντια Βαλαβάνη, ενώ ποιήματα από τη συλλογή *Τα ταξίδια μου (1976-2011)* ερμήνευσαν οι ηθοποιοί Κάτια Γέρου, Μαρία Κανελλοπούλου, Γωγώ Μπρέμπου, καθώς και η τραγουδίστρια και συγγραφέας Γιοβάννα, που μίλησε για την προσωπική τους σχέση. Στη ζωή και τους αγώνες του αναφέρθηκαν ο βουλευτής Παναγιώτης Κουρουμπλής, ο πρόεδρος της ΟΛΣΑ Χ. Τσακιρέλλης, καθώς και οι δημοσιογράφοι Αργύρης Δεμερτζής και Αντώνης Σκορδίλης.

Αναφερόμενη στην ποίηση του Α. Ταστάνη, η Ν. Βαλαβάνη σημείωσε ότι «ξεχειλίζει από φυσικά στοιχεία και, πολύ συχνά, φως και χρώματα. Κάποιες φορές τόσο εκτυφλωτικά, ώστε ακόμα κι αν ο χρόνος αναφοράς είναι νυχτερινός, ο αναγνώστης να τον προσλαμβάνει ως ένα 'αστραφερό' σκοτάδι.

Από τα φυσικά στοιχεία κυριαρχούν δύο: Το νερό (κυρίως, αλλά όχι μόνο, ως θάλασσα), γι' αυτό και το βασικό χρώμα στην ποίηση του, όταν δεν είναι το

σκοτάδι της νύχτας, είναι το γαλάζιο του Αιγαίου, κι ο άνεμος: Και τα δύο χωρίς αρχή και τέλος, σύμβολα μιας ελευθερίας χωρίς φραγμούς, πολύ πέρα από τις δυνατότητες και του πιο λειτουργικού ανθρώπινου σώματος, μιας ελευθερίας απεριόριστης. Γιατί αυτό είναι πριν απ' όλα η ποίηση του Άρη Ταστάνη: Ένα δοξαστικό στην ελευθερία».